

Esko Väyrynen: Diakoniaan, palveluun jouluna vai joululta

Adventtikalenterin luukku 16.12.2016, Talvikynttilät 1976

Ennätysmäinen työttömyys on kouristanut yhteiskuntamme hätätilaan. Hätätilankin vallitessa jouluna nälkää näkevien määrä maassamme on ilmeisesti pienempi kuin työttömyydestä kärsivien määrä. Tämä kertoo siitä, että yhteiskunta on kehittynyt huolehtimaan jäsentensä toimeentulosta.

Jos kuvittelemme, että yhteiskunnan kehittyminen entistä tehokkaammaksi toimeentulon turvaajaksi vähentää diakonian tarvetta, niin erehdymme pahasti. Ulkonainen hyvinvointi ja diakonia eivät ole toisensa poissulkevia.

Taloustieteilijöiden esittämien tilastojen mukaan meidän aikamme ihminen saa kokea tähänastisen historian korkeimman elintason. Se valitettavasti ei merkitse sitä, että eläisimme historian onnellisinta ja tasapainoisinta elämää. Korkea elintaso vaatii tehokkuutta ja tuottavuutta. Yksityiselle ihmiselle se on kilpailun kiristymistä työpaikoista, työn vaatavuutta, jännitystä työssä onnistumisesta. Hän huomaa tarvitsevansa luotettavia ystäviä, joille uskaltaisi kertoa epävarmuutensa ja joilta uskaltaisi kysyä neuvoa. Kilpailuasetelma synnyttää kiusauksen käyttää heikomman tilannetta omaksi eduksi. Korkean elintason vaatimukset paljastavat ne harvat todelliset ystävät, jotka eivät hylkää silloinkaan, kun olemme epäonnistuneet tai kun meistä ei olekaan toivottua hyötyä.

Päihteiden ja huumeiden käytön Iisääntyminen ei paljastakaan heikkoa elintasoja, vaan ehkä ystävän puutteen. Lasten selviämisasemien perustamistarve kertoo ehkä yksinäisyydestä ja turvattomuudesta enemmän kuin heikosta taloudellisesta tilanteesta. Hyvinvoinnin korotusvaatimus lisää diakonian tarvetta.

Toisaalta kristillisen diakonian lähtökohta ja edellytys on hyvinvointi, yltäkylläisyys. Armahtavaisuus ja laupeus ovat usein vieraita menestyville. Menestyvä on yltäkylläisyydestään kiitollinen itselleen. Mutta huonoutensa omakohtaisesti kokeneen minuus on pirstaleina. Lisäksi hän huomaa olevansa toisten alapuolella. Tällaiselle ihmiselle lupaus Vapahtajan nimeen toivonsa panemisesta ja näin Jumalan lapseksi tulemisesta on ilosanoma (Jh. 1:12). Kun hän huomaa tullessaan ravituksi Jumalan hyvyydellä ilman omaa ansiotaan, niin se synnyttää kiitollisuuden, joka ilmenee kärsivän lähimmäisen auttamisena (Rm. 15:27, Gl. 2:10).

Jouluna annamme lahjoja ystäville, koska meillä itsellämmekin on. Alkuseurakuntakin söi itsensä kylläiseksi Jeesuksen asettamalla yhteisellä aterialla ja nimesi henkilöt, jotka jakoivat yli jääneet eväät tarvitseville (Apt. 6:1–3). Lähimmäisten laiminlyönneistä syyttävän omantunnon edessä on tyydyttävä ystävien lahjomiseen. Me pystymme antamaan vain ylensyönnistä tähteeksi jääneet murut tarvitseville. Jos Herran pöytä on meille ylensyöntipaikka syntisinä, niin me joudumme elämään joulumielellä vielä joulultakin. Ystävien ylenmääräisen ahdistuksen tai tuskan jakaminen avaa silmämme näkemään oman hyvinvointimme. Mitä omakohtaisempaa meille on Jeesuksen syntyminen Vapahtajaksemme, sitä todellisemmin me jaksamme iloita iloitsevien kanssa ja itkeä

Diakoniaan, palveluun jouluna vai joululta

Esko Väyrysen kirjoitus vuoden 1976 Talvikynttilöissä.

itkevien kanssa. Silloin me myös pidämme pyhien tarpeet ominamme (Rm. 12: 13–15). Köyhiä ja tarvitsevia ei muistella silloin, kun ollaan autettavan paikalla eli Herran hoidossa (Mt. 26:11).

Me itse tarvitsemme ja saamme Herran hoitoa: ystäviä, neuvoja ja tukea joka päivä. Silloin myös meidän ystävämielemme on päivittäistä. Tänä päivänä todeksi koettu anteeksiantamus synnyttää tämänpäiväisen diakonian. Sana tulee lihaksi ja myös syntyy hänen kauttaan (Jh. 1:3).